

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Camilli De Lellis Fvndatoris Religionis Clericorum Regvlarivm Infirmis Ministrantivm

Cicatelli, Sanzio

Antverpiæ

Cap. XIII. Camilli exercitia post officij Generalis abdicationem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37267

208 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
omnibus semper in Patre nostro fuit com-
mendabile, hoc est, quòd licet tantum pecu-
niarum in pauperum & Religionis vsus com-
moda que expenderit, nihil tamen profusus in
priuatam vtilitatem suam aut commodita-
tem deriuarit aut conuerterit. Nam semper
seu in victu, seu in vestitu, seu in alio quocum-
que vsu, strictissimus sanctæ paupertatis ob-
seruator, & amator communitatis fuit.
Quippe qui hæc solùm delicias suas fecerit,
famem, sitim, vigiliis, labores, fatigationes,
calices amaros, contemptus, fastidia, irrifio-
nes, denique amarissimam Iesu Christi cru-
cem, hoc est, sanctam sui depressionem atque
mortificationem, cum omni eo quòd homi-
nibus mundanis odio esse solet, atque abo-
minationi.

CAPVT XIII.

*Camilli exercitia post officij Generalis
abdicationem.*

Postquam se exolutum ac liberum ab
omni genere gubernationis sensit Ca-
millus, repositâ in Dei manibus omni Reli-
gionis curâ, cœpit confestim nouas resumere
spiritus vires, ad reliquum dierum in arrepta
perfectionis semita gloriosè consumman-
dum: solitus in hoc vitæ nouæ principio di-
cere

cere: *Iam Domini mei gratiâ ac beneficio nihil mihi faciendum restat aliud, quàm vt plangam tempus illud meum absque fructu præteritum, & me illi perfectè conglutinem, & saccum meum bonis operibus impleam, ac demum ad vicinam mortem sim benè comparatus.* Propterea cùm se in Xenodochium Annuntiatæ Neapoli recepisset (quod iam denuò à P. Blasio Vicario erat ex parte susceptum) non curauit quarto generali Capitulo interesse, quod Romæ ad decimam nonam Martij anno M. DC. VIII. celebratum est; in quo electus fuit Præfectus generalis totius Congregationis idem P. Blasius Oppertis Siraculanus. In hoc felici statu tum viuebat Camillus, gaudebatque filios suos ire de virtute in virtutem; ad quos instruendos non iam verbis utebatur, sed factis & viuus operibus charitatis. In omnibus ciuitatibus, ad quas ipsum sancta amandabat obedientia, plurimus erat in Xenodochijs, volebatque vt etiam noctu, cùm domi quiesceret, excitaretur, atque ad moribundos lecturus animæ commendationes mitteretur: cumque videret Superiores valdè cõsideranter ac timidè id agere, ob hoc ipsum dolens dicebat illis sæpenumerò, vt nullum personæ suæ respectum haberent, sed ipso, vt alijs, liberrimè vterentur. Cùm esset Mediolani, nullam videbatur vs-

○

quam

quàm reperire consolationem, quàm diu noctuque in Xenodochijs seruiendo nullisque parcendo laboribus, nullis cedendo fatigationibus. Quia de re cum aliquando ad me scriberet Taddæus Altierus, sic aiebat: *Pater noster Camillus Dei gratiâ benè habet: is se inu despicit atque contemnit, ut cunctis sit admirationi. Quod ad labores attinet quos obiit indefessus, omnes stupemus: ipse omnibus noctibus excubias agit, nec amplius quatuor horis dormit. Ipse sacram Communionem egrotis disperdit, moribundos Oleo sancto inungit, mortuos ad sepulturam defert, quotidie ad pauperes manu tenes crucifixum exhortationes habet. Hac tenus Taddæi verba. Et hoc viuendi genus tam laboriosum, tam tædiosum, solitus erat statum felicem appellare, quem nec cum villo alio mundi statu vellet commutare. Hinc scribens aliquando de hac sua felicitate ad P. Alexandrum Gallum, ita dixit: *Pro me orat V^a Reuerentia, speciatim, ut Dominus noster det mihi eum ex hoc meo felici statu fructum colligere, quem ex suo sancto corde desiderat: quem ego alium esse credere non possum, quàm ut ad veram perfectionis religiosa culmen ascendam. Et scias velim, per Domini nostri gratiam tam benè apud me esse, ut statum meum cum toto mundo, aut cum quouis alio statu, ne vno quidem excepto, non commutauerim.* In alijs*

alijs porrò litteris, quas Mediolano ad eumdem scripsit, ita loquitur: *Quòd petis, ut scribam quomodo apud me sit, respondeo, me per Dei gratiam ita sorte mea esse contentum, ut nesciam an amplius addi possit, nisi forè hæc duo. Vnum est, cognoscere me iam in gratia esse Creatoris mei. Alterum, Dominum nostrum, ut sic dicam, mihi reuclare peccata mea esse condonata, meq; saluatum iri. Illa nunc, mi Pater, magis me contentum redderent, & maiori me voluptate, eaq; vera complerent.* Extat porrò altera quædam epistola, in qua cernitur nonnulla in eo residere anxietas, quòd Religionem conspiceret non medioeriter obæratam. Vnde ad P. Petrum Franciscum Pellizonum scribens sic ait: *De reliquo mihi pergratum fecerit vestra Reuerentia, si nonnumquam ad me scribat tam de suo, quàm de aliorum omnium bono statu, & an sint infirmi in Xenodochijs, & per urbem, eaturne ad sancti Spiritus Nosocomium, an multe obueniant elemosynæ, ac denique an Dominus noster aliquid adiumenti ad subleuandam partem aliquam debitorum submiserit, quod ego maxima consolationis loco ducerem, tum istorum debitorum ipse auctor sim.* Ac proinde inter alia, quæ frigidis meis precibus Deum deprecor, unum illud est, ut ere alieno liberemur. Spero autem Dominum & hoc beneficij præstiturum, & plus adiecturum.

212 VITÆ P. CAMILLI DE LELLIS
iecturum. sic ipse. Iam verò in Mediola-
nensi Xenodochio præter alia innumera cha-
ritatis genera ipsi assidue vfitata, semper al-
quid noui in gratiam infirmorum commu-
niscebatur: speciatim autem batillo ferreo
comparari iusso, quotidie pavementum Xe-
nodochij & locorum necessariorum emun-
datum atque derafum ibat, vt ne infirmo-
rum pedes, si quando ipsis surgendum esset,
inquinarentur. Deinde, velut verus infirmo-
rum Procurator effectus, sæpè cum Domi-
nis Prioribus agebat, nunc commonefaciens
de penuria indusiorum in Xenodochio, nunc
de togarum, nunc de linteaminum alternis-
que necessariæ supellectilis indigentia. Indi-
cabat etiam de carnibus, si duræ, si malè co-
ctæ essent, item si vinum malum & insala-
bre, si iuscula minùs benè condita. Denique
in his misericordiæ operibus adeò erat solli-
citus, vt nonnulli dictorum Dominorum ac-
cidentes in eius pectore charitatis flammam in-
terspicere non valentes, ipsius nonnumquam
caperent fastidium, & tamquam hominem
importunum atque insatiabilem aspicerent.
Sed ipse nihil hæc curans, totus pauperum
bono atque vtilitati intendebat; non modò
in rebus paruis, quales sunt eæ quas diximus,
sed etiam in maioribus operibus in medio
proponendis, suadendis, promouendis. Vnde
non

non rarò Mediolani eosdem Dominos est exhortatus, vt à Xenodochio virorum feminas disjungerent: & Neapoli in Xenodochio Annuntiatae auctor fuit, vt paruula infirmorum cubicula deijcerentur, quò Xenodochium latius ac siccius existeret, atque aëri magis pateret. Interea dum adhuc esset Mediolani, mandatum accepit à P. Generali & à Consultoribus, vt statim visis litteris Genuam se conferret, ad eius vrbs domum visitandam. Valdè malè tum habebat ex vlcere, nihilominùs vt promptæ obedientiæ specimen præberet, è vestigio discessit, & volanti similis iter suscepit. Consultoribus autem respondit in hanc formam: *Accepi vnas litteras à vestris Reuerentijs, in quibus mandabatis, vt proficiscerer Genuam. Heri eas accepi, & hodie discedo. Partibus meis non deero, quin prospiciam vt res rectè se habeant: non quidem vllò imperij genere vtendo, nec cuiquam quidquam mandando, sed adhortando tantùm, & bona exempla factis meis præbere connitendo.* Cùm verò Genuam peruenisset, ac bona rebus initia posuisset, tum velut de Consultoribus indolens, quòd ipsum denuò ijs, quæ ad gubernationem spectant, implicuissent, ita illis scripsit: *Equidem alia omnia potius de vobis cogitasset, quàm quòd mihi visitationem istam iniungeretis: duabus tamen de causis lubenter*

benter suscepi: una quidem, propter sanctam obedientiam, quam tot abhinc annis promisi, & nulla umquam in re eius specimen dedi: altera vero propter spem, in quam ingredior, fore ut id ad Domini nostri gloriam & ad bonum Religionis mea redundet. Ceterum optimè scitis, me his viginti tribus annis eoque amplius satis imperasse, ac nunc esse tempus, quo attendam mihi ipsi, & hoc quidem sanè non declinandi laboris gratiã, sed studio diuinæ gloriæ, & salutis meæ, & boni Religionis. Scio Reuerentias vestras id totum probe nosse, atque exploratum habere: verum enimverò iudicia Dei occulta sunt. Ego me ad sanctam obedientiam refero, atque ad id omne, quod diuinæ placitum fuerit voluntati. Memineritis semper fidelem me fore Superioribus meis, meaque Religioni. Et post nonnulla subiunxit: Tibia mea aliquantò deterius solito habet: plaga, inquam, nonnihil dilatata est, & hodie cepi aliquantulum quietis ad dies aliquot illi concedere, ut paullulum restringatur.

Ita nimirum vir sanctus, Pater ac Fundator Religionis, tametsi omnis eius vita nihil fuisset aliud, quàm continua quædam tormentorum ac laborum series, atque iam in extremo eius curriculo senex esset, & viderosus, tamen maiori promptitudine in hac leni ætate, quàm in robusta & iuuenili fecisset, & obtemperabat, & laborabat.

Ratio

P
f
diolar
profec
vbi de
fituit
corun
Sed q
nibus
que in
obrep
impet
noctil
subfic
& me
Franc
culun
anno
Sanct
re cœ
sum
datis
nodo

C.A.